

SERGI PÀMIES

L'ART DE PORTAR
GAVARDINA

BARCELONA 2018

QUADERNS CREMA

Publicat per
QUADERNS CREMA
Muntaner, 462 - 08006 Barcelona
Tel. 934 144 906 - Fax. 934 636 956
correu@quadernscrema.com
www.quadernscrema.com

© 2018 by Sergi Pàmies Bertran
© d'aquesta edició, 2018 by Quaderns Crema, S. A.

Drets exclusius d'edició:
Quaderns Crema, S. A.

A la coberta, il·lustració de Studio Rudy Gómez

ISBN: 978-84-7727-599-2
DIPÒSIT LEGAL: B. 16 102-2018

AIGUADEVIDRE *Gràfica*
QUADERNS CREMA *Composició*
ROMANYÀ-VALLS *Impressió i relligat*

PRIMERA EDICIÓ *agost de 2018*

Sota les sancions establertes per les lleis,
queden rigorosament prohibides, sense l'autorització
per escrit dels titulars del copyright, la reproducció total o
parcial d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment mecànic
o electrònic, actual o futur—inclouent-hi les fotocòpies i la difusió
a través d'Internet—, i la distribució d'exemplars d'aquesta
edició mitjançant lloguer o préstec públics.

TAULA

Eclipsi	7
Esborrany de ponència per un hipotètic congrés de separats	15
Nadala maternofilial	27
La paternitat	41
Sobre la utilitat dels novel·listes	49
No sóc ningú per donar-te consells	61
Sisplau	97
La fenomenologia de l'esperit	103
Bielorússia	107
El conte sobre l'11-S que no em van encarregar mai	117
Nadala paternofilial	127
Poètica	137
<i>Bonus track</i>	141

ECLIPSI

Ens hem conegut a la vora d'una piscina d'hotel on encara no sura cap cadàver. És la festa d'aniversari—cinquanta anys—d'un conegut radiofonista. Els gairebé dos-cents convidats som el resultat d'una tria que barreja familiars, amics i companys de feina. La vista abasta a dotze quilòmetres de platja en forma de lluna creixent, un horitzó que trenca tots els colors del capvespre i una processó d'avions que, en rigorós ordre d'aparició, desfilen cap a l'aeroport. Ens ha presentat una amiga en comú, que ha insistit que ens agradarà conèixer-nos. Mentre ens fem els petons protocol·laris, tots dos detectem en l'altre la mateixa combinació de tímidesa i tibantor. Potser perquè no volem contrariar l'amiga en comú, la nostra primera mirada és de resignació, com si, sense dir-nos-ho, acordéssim despatxar el tràngol com més aviat millor. El tempteig dura fins que ens sincronitzem. L'amiga se'n va i ens deixa a la intempèrie. Ara només depèn de nosaltres que la conversa s'ofegui, o no, a la piscina. Fem el

que podem. Tu, amb una deferència que t'agraeix. Jo, amb una poca traça agreujada per anys d'inactivitat. Alternem preguntes i respostes efervescents fins que, sense recursos, proposo d'anar a buscar una copa a la barra. Tries cava i jo vi i, com que em conec, reprimeixo la temptació d'extreure'n cap teoria. Brindem a la salut de l'homenatjat, que ens ho agraeix i anuncia que d'aquí a uns mesos farà d'actor en una obra de teatre. No l'aplaudim perquè tenim una mà ocupada per la copa, i ens preguntem com s'ho farà per compaginar les representacions amb les sis hores de programa que fa cada dia. «No dormirà», concluds amb un sentit comú categòric. Just en aquest moment faig el que no m'havia atrevit a fer fins ara: a més de sentir-te i de veure't, et miro i t'escolto. Que la vida social m'atabali no m'impedeix percebre la coherència entre el color dels teus ulls i la vivacitat introvertida de la mirada, la importància que semblés donar als teus cabells i l'afabilitat del somriure. Les preguntes han deixat de ser efervescents i, encara que parlem de feina, em fa la impressió que reprenem una conversa començada fa temps. Diferències entre fa una estona i ara: fa una estona m'era indiferent semblar un misantrop i ara faria qualsevol cosa

per no ser-ho. D'ençà que ens han presentat calculo que amb prou feines deuen haver passat deu minuts i has tingut temps per explicar-me que has acabat la carrera d'Humanitats (amb un treball sobre la funció del paisatge als relats de Mary Shelley i Edgar Allan Poe) i que estàs a punt d'engegar un projecte empresarial. Igual que els avions camí de l'aeroport, ordeno, en formació descendent, les preguntes que m'agradaria fer-te. Com a torre de control prenc la referència dels teus ulls, que projecten un codi de senyals que tant de bo sabés interpretar. Faig un glop de vi més llarg del compte. Un sommelier hi detectaria notes de desorientació, un retrogust de pànic i l'adrenalina afruitada de les expectatives. Ja no fingeixo tenir una conversa: la tinc. I això comporta escoltar més que parlar i no precipitar-me ni preguntar-te per què has estudiat Humanitats ni quina mena d'ironia t'ha determinat a triar Shelley i Poe. Però, just quan em dispo a parlar-te amb certa continuïtat per millorar la impressió que et dec estar causant, l'amfitrió torna a agafar el micròfon i, exultant, convida tothom a continuar la festa a la planta 26 del mateix hotel, en una discoteca reservada per l'ocasió. L'anunci provoca la dispersió dels assistents. A

prop teu apareix un home que encara té l'edat i l'aspecte per considerar-se jove que, amb una confiança més pròpia d'un germà que d'un amic, t'animava—gairebé t'instava— a acompanyar-lo. Aleshores m'adono que no sé res de tu. ¿Tens fills? ¿També estàs separada? ¿Has vingut sola? Ni tan sols sé quants anys tens, tot i que diria que ets de la mena de persones que semblen tenir l'edat que tenen. Faig un pas enrere i, amb l'esportivitat dels que no saben competir, accepto que devem haver arribat al final del ritual protocol·lari. No ens acomiadem, vull creure que perquè devem pensar que la festa és prou informal per propiciar aquestes anades i vingudes. T'allunyes amb l'amic-germà mentre jo saludo altres convidats i m'obligo a analitzar la nostra trobada de manera pragmàtica: segur que no has vingut sola i segur que estàs casada. Els assistents, majoritàriament aparellats, esperen l'arribada dels ascensors. Per poder-hi pujar—deu segons d'ascens supersònic—, se'ns exigeix posar-nos una polsera taronja (dret a barra lliure) en què es pot llegir la paraula *eclipse* dins d'un cercle. L'última vegada que vaig dur polsera va ser a l'hospital, recordo. Després d'haver patit una lipotímia i un brot d'amnèsia, em van ingressar fins a emetre un diagnòstic que, en

comptes de tranquil·litzar-me, em va decebre: estrès. Des dels finestrals de la planta 26, la vista millora. La grandesa vertical i horitzontal del paisatge es completa amb una perspectiva insòlita de la piscina. Tot i la distància, que redueix les proporcions a escala de maqueta, juraria que hi ha un cadàver surant damunt de l'aigua, perfectament il·luminada. M'abstinc de fer cap comentari perquè podria ser una al·lucinació i entro a la discoteca. Esquivo la potència dels altaveus i, a la barra, intento participar en converses sobre dues qüestions omnipresents: twitter i la independència. Tinc la sensació que, quan parlo, ningú no em sent. No et busco amb la mirada perquè no sembli que vull forçar un encreuament visual falsament fortuït. Com sempre, envejo la desimboltura dissoluta dels que s'han posat a ballar. L'amfitrió, feliç, parla amb un músic conegut, amic seu, que s'ha ofert per fer de discjòquei amb un repertori perfecte, ni massa nostàlgic ni massa modern. Demano un gintònic i me'l serveixen amb les proporcions invertides. Me'l prenc amb la impaciència de comprovar quant triga a fulminar-me la barreja d'alcohol i dels nous medicaments que m'han receptat. L'efecte és immediat. Els minuts se m'entrebanquen al cervell, anquilosen les neu-

rones més actives i em fan sentir més circumspecte del que sóc. Potser per això, quan uns amics que viuen a prop de casa meva em proposen marxar i portar-me amb el seu cotxe, accepto sabent que me'n penediré, d'anar-me'n sense dir-te res. M'acomio del radiofonista amb una encaixada cordial, però, quan arribem al pàrquing, rebo un SMS d'ell que diu: «Em sap greu que no t'ho hagi passat bé. Però gràcies per venir. De tot cor. Salut!». Em pregunto com s'ho ha fet per diagnosticar-me un estat d'ànim que ni tan sols sé si tinc. Mentrestant, els amics que s'han ofert a acompanyar-me s'encaren amb el caixer automàtic del pàrquing perquè no els accepta una targeta de crèdit corporativa pensada per no ser rebutjada sota cap circumstància. Ho proven un cop i un altre, cada vegada més colèrics, fins que, per pacificar la situació, introdueixo un bitllet que el caixer devora amb avidesa. «Les màquines s'estimen més l'efectiu que les targetes», afirmo com si pronunciés un aforisme neoliberal. Pugem al cotxe i sortim de l'hotel per una rampa de revolts malèfics. Més que xerricar, els pneumàtics gemeuen. Hem de frenar a prop de l'entrada perquè, entre dos cotxes de policia, uns infermers amb armilles reflectores carreguen a una ambulància

un cadàver tapat amb una manta tèrmica. La lli-
tera passa prou a prop nostre per reconèixer la
màniga mullada i el braç que penja—amb la pol-
sera posada—, els mocassins del mort, idèntics
als que porto i, il·luminats pels llums de les sire-
nes, les ungles mossegades de les mans i un rellot-
ge Swatch que, com el meu, marca l'hora de fa tres
hores. M'imagino l'amiga en comú telefonant-te
demà per dir-te: «¿Saps aquell home que et vaig
presentar? Doncs el van trobar ofegat a la pisci-
na, tu». Les indicacions policials ens obliguen a
desviar-nos per barris que no sabia que existien.
A través dels vidres tintats del cotxe, la ciutat sem-
bla la capital d'un país de vampirs que s'alimen-
ten, a més de sang, de soroll i d'eufòria. Es mouen
en grup, a càmera lenta, i els pocs que no estan
ocupats teclejant la pantalla del mòbil ens sa-
luden quan creuem pels passos zebra sense res-
pectar, ni ells ni nosaltres, el color dels semàfors.
Sospito que aquesta impressió al·lucinatòria és
una estratègia de fugida per no admetre que, con-
travenint tots els tractaments, penso en tu més
del que sóc capaç d'assimilar. I també intueixo
que els minuts que hem estat junts no seran su-
ficients quan vulgui recordar-te amb garanties
d'exactitud. Abans que sigui massa tard, doncs,

t'escanejo mentalment els ulls, els cabells i els vèr-
texs del somriure. És un somriure que promet
unes riallades càlides que, si no estigués mort i
estirat a la llitera d'una ambulància, m'encantaria
compartir.